

НАПРЪДЪКЪ

ВЪСТНИКЪ, ЗА НАРОДНИ ПОЛИТИЧЕСКИ И КНИЖЕВНИ НОВИНИ

НАПРЪДЪКЪ излиза всяка сѣбота. — Годишното спомоществование е, една Тур. Лира златна. А шестмѣсечн то, половина Л. Т. — Възг отъ Даржавата, шестъ бел. меджидѣта вѣчески ПРЕПЛАТЕНИ. — Писма неосвободени отъ поща парасъ и на- ржавия за вѣстникъ не свдружени съ предплатата си не сѣ приети. — Настояте- лить отиварятъ за заплатата и иматъ право да зематъ на петнадесетътъхъ едно, като свбератъ отъ 5 спомоществования на горъ.

Подписката на спомоществованията става въ Цариградъ — Аюпъ Ханъ № 14 при Г-на Н. Найденова редактора и притежателя. — Статии и дописки за общо- лежи и народни работи са вѣлстватъ съ благодарение, въ всякий случай трѣба да сѣ снабдени съ потребнитъ си подписи. — За обнародване на частни извѣстия са пла- ща по два гроша на редъ. — Исприщанить статии и дописки за обнародване, обна- роване или не, назадъ са неврацатъ никому.

Спомоществованията почнуватъ отъ началото на всякой мѣсець

На 31 Декемвр. 1874 г. и съ 22 нй брой изтича първото шестмѣсечие отъ 9 тага година на «Напрѣдъкъ».

По права смѣтка него време «Напрѣ- дъкъ» трѣбваше да брой 26 ъ си брой. Споредъ началото обаче което ний приехми при издаването на 1-й брой на листътъ си, че спомоществованията т. е. почнуватъ отъ 1-й Юлиа и отъ началото на всякой мѣсець, отъ само себи си са разбира че ний нѣма да смѣтнали вече на бройове, нѣто пакъ въ крайтъ на годината ще захватвали пакъ отъ 1 ъ брой за идущата година.

Тай въ истеканото уже шестмѣсечие ний сме лишили, споредъ тази смѣтка, ония отъ нашитъ добри спомоществователи, — които при първата наша покана побѣрзавъ да са запишатъ отъ 1 ъ Юлиа за да прие- матъ листътъ ни, а съ това да ни насър- чатъ изново въ трудното туй предприятие, — лишили сме ги отъ 4 броя, които не издадохми въ разстояние на единъ мѣсець, въ който обстоятелствата ни накараха не- волю да си почивали, като бѣхми осъдени на мрътъшко мѣлание.

Како е извѣстна прочее причината на туй незастигане на бройовѣтъ, ний хра- нимъ надѣждата че тия наши добри спомо- ществователи, на които т. е. спомощество- ваньето почнува отъ 1-й Юлиа, не ще ба- лѣтъ до толкова вѣзискителни, щото да ис- катъ отъ насъ непременно да имъ набавимъ още 3 или 4 броя, та тай да смѣтатъ първото си шестмѣсечие за свършено. Доста сж за насъ, мислимъ, огромнитъ ония раз- носки и загуби, които бѣхми принудени да направимъ въ разстояние на туй злочесто за насъ време.

Умоляватъ са следователно тѣзи наши спомоществователи, които сж са записали отъ 1-й Юлиа и само за шестъ мѣсеца, ако обичали и за напредъ да зематъ ли- стътъ ни, да ни свѣтъ въ време, щото да не прекъсвали исприщаньето на листовѣтъ имъ.

Колкото за това дѣло неволю сме ги ли- шили отъ 3—4 броя въ истеканото уже шестмѣсечие, общавали имъ са че отъ 1-й Януарил 1875 год. при дружитъ улучшения които смѣтали да направимъ въ свдружа- ньето и разнообразието на «Напрѣдъкъ», — още и да уюлимъ форматътъ му, безъ да пренесемъ на това да ни са плаща нѣщо повече.

И. Найденовъ.

13 Декемвр. 1874.

Общото мнѣние.

«Многого ни трѣба да ни ръководи въ настоящето, и да ни служи като най- добрый урокъ за въ бл- дѣщото ни.»

(Продължение отъ брой 21-й и свършкъ.)

7) Общото мнѣние признава старания- та на Екзархията, дѣто глѣда да поми- ри духовѣтъ въ разпиренитъ епархи за да ний повърне тѣхнитъ пастыри или да прати тѣхны намѣстници каквото по-ско- ро да ся повърне реда у казанитъ мѣста.

Следователно, то осъжда всички онъ- зи неимпринци, които подъ видъ на до- брожелателство хранятъ страститъ на на- селенията съ злоба противъ пастыритъ ний, все пакъ въ голѣмъ ущръбъ на Ек- зархията и въ голѣмъ вредъ за самитъ тѣхъ епархи.

8) Общото мнѣние съ голѣмо прискър- бие глѣда на отсъствието въ Екзархия- та на нѣкои отъ избранитъ членове въ Свѣсенный Свѣтъ; и то именно на Г-на Кръстевича и на Г-на Димитраки бѣа. Тѣзи двѣ личности не са знае по кои- нѣ причини нещаждъ да зематъ участіе въ

управленіето на черковнитъ ни работи. Народътъ чистъ въ свѣстѣта си равно- душно прѣтърпѣ това докачаніе отъ стра- на на тѣзи високопочитаеми Господа. Той не може да си изисни какъ патрио- тическитъ чувства, многогодишнитъ тру- дове, и горѣщото желаніе на Г-на Кръ- стевича за единъ законенъ редъ на чер- ковнитъ ни работи, които свои качества Г-нъ Кръстевичъ отъ години е засвидѣ- телствувалъ прѣдъ народа, какъ и отъ що можѣхъ да ся прѣдодѣлатъ, та да си заглуши гласа на свѣстѣта прѣдъ милионный гласъ на народа, и да си до- зволи отеглюваніето отъ Екзархията, и следователно, отъ народа, който всяко- га го е почиталъ и уважавалъ, и е хра- нилъ най голѣмата си надѣжда на не- говитъ достойнства, способности, опит- ностъ, и проницателенъ духъ, като ле- обходими до кормилото на черковното наше управление. Прѣтърпѣнето обаче, ко- ето Г-нъ Кръстевичъ показа къмъ бѣ- динитъ нашъ народъ и къмъ младата не- гова черква; издѣгваніето, което стори въ надѣждитъ му, тѣй са дълбоко на- ранили този народъ, щото послѣдната постѣпка, сторена отъ страна на нѣкои Цариградскы Българи за неговото пакъ възвръщаніе въ Екзархията, както и по- добната постѣпка сторена отъ страна на една Митрополія все за неговото възвръ- щаніе пакъ като членъ въ смѣсенный ек- зархійскый свѣтъ, глѣдатъ ся като е- дно голѣмо докачаніе на народното до- стоѣние; като ся мисли, че народа ся бѣше произнесълъ веднѣжъ за всякога и законно връху избираніето на члено- вѣтъ на свѣта, та бѣхаше нужда отъ нѣкои частни лица, нито епархии да ся подмѣтатъ съ неговитъ гласъ съ про- шеніи, подкрѣпени отъ нѣколко подписа и изречени съ начинъ раздражителенъ, готовъ да посѣе сѣмена на новы раздо- ры въ черковното ни управление.

Нъ при всичко това у народа не е лиисала още послѣдната искра отъ лю- бовъ и послѣдната жица отъ надѣжда къмъ високопочитаемитъ Г-на Кръсте- вича и за неговото възвръщаніе въ свѣ- вѣта на Екзархията. Поради туй само, той прощава неумѣстнитъ начинъ на постѣпкитъ и израженіята отъ страна както на Цариградскитъ, тѣй и на Рус- сенскитъ и Едренскитъ Българи, и же- лае щото Г-нъ Кръстевичъ самостоятел- но да послуша народныйтъ гласъ, кой- то го е избралъ нѣкога за свѣтъникъ и да ся приближи до явора на управле- ніето на черковата; или въ противенъ случай, ако този гласъ не ся чуе, ко- ето не е никакъ желателно, той е сво- боденъ да си искаже причинитъ на от- еглюваніето си, и да остави черковата ни на мира да ся бори съ своитъ неволи.

Това сѣщето народа прѣлоржча на вниманіето и на достоуважаемый екзар- хійскый свѣтъникъ Г-на Димитраки бѣа. Едва слѣдъ като чуе още веднѣжъ тѣхнитъ отказанія, черковата ни чисто- свѣстно ще да пристѣпи до новы из- боры за допълненіе на смѣсенныйтъ Ек- зархійскый свѣтъ.

9) Общото мнѣние съ неисканно вѣс-

хищеніе посрѣщна заповѣдта отъ мѣ- дроото екзархійско управление до митро- полититъ за свикваніето на учителскы епархіялни събори, които да разисчатъ за улучшеніето на народнитъ ни учили- ща. Цѣлта е свѣта, и въ нейното осъ- щественіе народа глѣда свѣщенъ залогъ за съхраненіе и явенъ знакъ за напрѣ- дѣкъ на своята черква, и храни блага надѣжды, че само чрѣзъ тоя пътъ тя ще може да му оздрави единъ день бл- динна, достойна за вниманіето на дру- гитъ народи, както и за собствено не- гово добруваніе. «Този е, казва наро- дътъ, истинскыйтъ плодъ на многогоди- шнитъ ни трудове и скѣпны жертви по черковныя въпросъ; тука е всичката моя надѣжда.» Заради това той съ високо- почитаніе ся обръща къмъ честното ни духовно началство и къмъ любимитъ свои пастыри по епархиятъ съ тѣзи думи: «трудете ся да мя просвѣтите, азъ щѣ съмъ готовъ да Ви посветѣмъ.»

10) Най-сетнѣ, по общо мнѣніе на- рода глѣда на Екзархията като на едно любимо свое учреждение, което той самъ си е създалъ, такава каквато си е тя днесъ. Той слѣдва съ внимателно око вървежа на нейнитъ дѣла. Съ радостъ и възхищеніе посрѣща всяко добро, ко- ето ѣе было въ възможността да му сто- ри, като не испуща да зима подъ ви- маніе и подъ забѣлѣжки слѣдствіята отъ малкитъ нѣкои непредвидни случаи, за изравненіе на които ще чака позво- леніе отъ врѣмето и обстоятелствата. Съ една дума, народа пообщо е благода- ренъ отъ досегашното поведеніе и из- врѣшени дѣла отъ страна на Екзархията и я приветствува въ лицето на възлю- бленния свой пастиреназначникъ Екзархи

Таква е общето желаніе и такива щѣтъ бѣлѣжъ бѣлѣжитъ надѣжди на народа отъ Св. наши старци при упра- вленіе на духовнитъ ний длѣжности.

А намъ не остава друго, освѣтъ да пожелаемъ щото да ся възвори въ прѣ- дѣлѣтъ на нашата черкова миртъ, свласіето, редѣтъ и законността, ко- ето сж единственый стрѣжъ за осигура- ваніето на една добротѣстна и вѣко- трайна бѣднина; нека любимитъ наши пастыри узнаатъ общето мнѣніе и на- роднитъ желанія и воля, на оня народъ, когото тѣ обичатъ и когото щѣтъ мо- гатъ да пригържатъ само чрѣзъ чисто духовно служеніе придружено съ истин- ска пастырскя любовъ, нъ любовъ не само къмъ овѣзи, които ги окружава- тъ при сѣдлѣщата ний, не само къмъ ща- стливитъ и охалны наши граждани, нъ любовъ искрення и безкористна къмъ горката и окаянна масса на народа, що живѣе въ скромнитъ селскы колиби, дѣ- то ся питаатъ коренитъ на Св. Наша Черква, и дѣто сж распрострени арте- ріитъ, що донасятъ оны животворенъ сокъ, който е необходимъ за нейното въсково сѣществование.

В.

Повременното Списание «Читалище».

Повременното Българско Списание «Читали- ще» издавано въ Цариградъ слѣдува да излиза

малко-много редовно отъ четири години насамъ. Отъ влущия Януарил тога списание почена петата си годишнина. Единичко по своя родъ «Читалище» въ продълженіе на четиригодиш- ното си списаніе са вижда подъ уредѣнѣто на четири редактори и четирима все, тѣй да кажемъ, поне-че или по-малко систематич- ская уч- ченя мѣлѣ. Издателя на това списание «Ча- талищното Тѣло» въ Цариградъ въ разстояние на това време, до колкото е намъ познато, у- потреби нѣмалко средства и направилъ значител- на заляганія за подобръваньето му. При всич- ко това, ний слушамъ че «Читалище» не мо- жѣ да са похвали до тамъ. Това не е лѣжа. Ний не можемъ да са похвалимъ до тамъ съ «Читалище». Но у кого е грѣшката за несъ- свѣршенното подобръваніе за недостатѣцитъ на списаньето? ще видѣмъ.

За редакциитъ на «Читалище» ний не можемъ да речемъ че не сме били въодушевени отъ ревността да принесѣтъ смѣстенна полза народу сѣ. Това което е възлѣло изъ тѣхното собствено перо ясно свидѣтелствува че у тѣзи хора е имало ревностъ, имало е прѣвраще да направѣтъ нѣщо хубаво и добро, да ползунатъ читателѣтъ чрезъ написаното си. То са знае че не вѣчкитъ сѣ въртели изъ сѣщия пътъ, че не вѣчкитъ сѣ били на еднакъвъ умъ като блѣ въ избора на вѣстеннитъ статии, въ пи- саньето и разискваньето на разнитъ патенія. Главното е че всаки сѣ са подпиз отъ единъ принципъ: да ползунатъ читающата публи- ка чрезъ писанното си, какъо всякъ е разби- ралъ това по своему.

Между това за «Читалище» три пѣти са спо- менува въ списаніето на Бѣл. Книжнѣно Дру- жество, и тритъ пѣти са отзона все неудобра- телно. «Вѣдѣ са тѣзи които пишѣтъ въ това Списаніе и тѣзи които го издѣнатъ нѣматъ, вижда са, никаква опредѣлена, обмѣселна цѣль, ами писнатъ го и го издаватъ не за да го чете у нѣтъ народа и отъ четеного полза да полу- чи а защото трѣба да му са пѣзнатъ книжнѣ- тѣ съ що и да е и трѣба да са казва че то излиза редовно.»

Така говори за IV та година на «Читалище» Редакцията на Пер. Списаніе въ послѣднитъ си девета и десѣта книжка. Така говори то въ на- чало и по послѣ правя нѣкои бѣлѣжки, ко- ето наистина си иматъ мѣсто до нѣкъдѣ.

«Една незначителна частъ отъ матеріала на «Читалище» била добра, понеже поне интересна за насъ Българитъ, а всичко друго е писано не за насъ, а Богъ знае за кого.» И като до- казателство че повечето отъ това което са пише въ «Читалище» не е за насъ, писатели на ки- жевнитъ вѣстѣ привѣжа: «Право учението и проповѣдникитъ» «Свѣцето и Планетитъ» «Откритія и измамѣвания, Плутар- ховитъ мѣдрования, нравственни наста- вленія, воспоминанія и раскази и по додѣ Исторіята на Человѣка. Споредъ писа- тѣли горнитъ статии не били за народа, за- щото били много сериозни и отвѣтченни, отъ които Българина въ сеианитъ си нуждал не може да се интересува и безъ които той твър- дѣ спокойно може да си премине безъ да има особена поврѣда отъ незнаеніето ний. Какътъ насущенъ интересъ ще намѣри Българскинъ чѣ- татѣлъ въ тѣзи статии, са пита въ реченото списаніе?»

Не шемъ да правимъ пространенъ разборъ и да отговаряме критически на тѣзи питанія. Тѣ- снитъ колони въ единъ седмиченъ вѣстникъ не ни позволяватъ толи. Ще са задоволимъ само съ нѣколко кѣса бѣлѣжки.

И най-свпрѣдъ, споредъ насъ едно списание каквото е «Читалище» никога не може да бѣде изпълнено съ статии отъ които читатѣли би намѣрѣли само насущенъ интересъ. Това до- казва фактично и редакцията на Пер. Списаніе въ Брѣвѣла. И кажеме ми, моля, какътъ на- сѣщенъ интересъ ще излѣче Българскинъ чѣ- татѣлъ когато въ Брѣвѣлското Списаніе прочете «Разбойничатъ» и «Тарасъ Бульба.» — Но, гос- подине, това сж отборъ съчиненія на таква списатели които иматъ литературна слава и всемирно уваженіе; ако не всички, то една го- лѣма частъ отъ читателѣтъ ще ги чете съ ни-

а | ТѢЗИ ДУМИ БѢХЪ СЪВСѢМЪ КРАТКИ. І

лъзатъ, които записани отъ страхъ са паднали.

До сега са знае че 150 съдани отъ гарнизонътъ изгорѣхъ, 160 са тѣжко ранени и са намърнати въ едно отчаяно положение; 200 души отъ махалата Табакхане тоже изгорѣхъ, около 240 души сѫ ранени или всакачени, и всикий денъ водитъ пазиргватъ мъртвите тѣла на жени и дѣца удавени.

Причиненитъ отъ тѣзи грѣмотевипа загуби възлѣзатъ до 500 хиляди лари турски; една равна на туй количество загуба би причинена отъ наводнението, което слѣдува да земе ужасни размѣри. Ако са не промѣни времето, страшно е вѣтрѣ въ единъ мѣсець градътъ да не са потоци съвършено.

Не щѣ да описвамъ сѣрдцеразпрателното арѣвие на туй опустошение. Но злото би било много по голямо ако втората барутица, която са намѣрила въ пѣтата крѣпостъ, но на западъ, би тоже са запазила, защото стовареното тамъ вещество е много по-значително и неговото пѣбухване безъ никакво сумѣние би съспало отъ основанието и градътъ и Пазаря.

Тѣй, най благодарямъ на Провидѣнието не само че ни опази отъ едно по-голямо нещастие, но и защото трѣскавицата падна неслѣденъ денъ; ако бѣше паднала дѣлниченъ денъ, когато християнѣтѣ ходитъ на Пазаря, имало би дѣл хиляди жертви да са приложатъ на тѣзи хекатомба.

По постъ отъ туй писмо, ний приехми друго едно отъ скѣпана дата, и което казва че опустошенията отъ трѣскавицата сѫ били въ по малки пропорции. Да даде Богъ да е тѣй.

Шкодра 22 Декемвр. — Съ голѣма жадостъ ви извѣстявамъ че нашиятъ градъ претърпѣ една ужасна катастрофа отъ лошото време което владѣе отъ нѣколко седмици насамъ: дѣждовете продължителни, трѣскавици непрестанни и землетресения отъ време на време. Въ недѣлѣ, на 20 на тоѣзи мѣсець, частъ около четири и половина сутринята, едно отъ влагалницата на военитъ припаси въ крѣпостта (Колукъ Джебанъ сѫ) са запали отъ трѣскавицата, която исто тѣй съспала и покриватъ на голѣмата в ветха барутица.

Всѣхнитъ стани и казарми въ крѣпостта са разпаднахъ. Една частъ отъ бѣрдото, върхъ което дѣжи крѣпостта, подвърпа на въздухъ. Махалата Табакъ хане, която е близу до другитъ Джебанъ сѫ и която бѣше въ опасностъ да са запази, състояща отъ десетина къщи, съспала са отъ голѣмитъ камъни които трѣскавицата бѣше выкирло врѣхъ тѣзи къщи. Куршунитъ отъ запаленитъ фишеци падахъ като градъ; пушкѣхъ тоже и нѣколко бомби. Трусѣтъ съспала понеже отъ 90 други къщи около тѣзи махала. Много души са заровнихъ подъ струпанитъ дървета и камѣни.

Трусѣтъ бѣше толкова силенъ щото потреперахъ всикийтъ къщи и дюкени въ градътъ.

Въ градътъ са убихъ 22 души и 56 са ранени, отъ които 16 много зѣ. Отъ съдани тѣ само единъ са уби, четворица са ранени тѣжко и 13 леко. Раня са и едно зѣтце. Телеграфическитъ жѣнци са съборяхъ. Много дюкени въ чаршията съвършено са срутихъ.

Управителтъ взе безъ забава нужднитъ мѣрки за пристояване нараненитъ, и опредѣли една комисиѣ отъ мюсюлмани и християни да да притече на помощь на пострадали отъ туй нещастие фамилии.

Мюфтитъ са издани съ бѣгъ: той посече на рѣцѣтъ сѫ едно отъ малкитъ си дѣца; жената му и шестъ членове отъ неговата фамилия са заровнихъ подъ развалинитъ. Туй бѣше едно сѣрдце-раздирателно арѣвие.

Много фамилии испаднахъ въ бѣлностъ. Подписани са отворихъ, и ний са не сумѣя-

ми на най малко че правителството ще дойде на помощь на толкозъ злочастници.

Свищовъ 3 Ноемвр. 1874. — На 7 тогъ Н. В. П. Търновскый митрополитъ дойде въ Свищовъ. Той бѣше нарочно повиканъ за да оспитъ нѣкои черкви въ града и по селата. При освягаването на градската черква сѫ изрѣкохъ дѣтѣ слова и дѣтѣ добри и некусно изказани: Едно отъ Н. В. П. на отпустѣ, а другото отъ единъ учителъ. Последното захвана съ текста: се, что добро плаче красно, по сѣже жити брати вкупѣ. Този текстъ много пѣти сѫ испѣ въ врѣме на сѣрѣда. Безъ да искавамъ съдържанieto на словото, ще кажѣ, че този текстъ юще додѣ си пѣхамъ ми направилъ голѣмо впечатление. Това ма подбудѣ да сѫ размислѣмъ върху важностѣта на съединението и съгласieto. Да ли този храмъ, сѫ казвахъ азъ между другитъ, ще стане причина за съединение или за повече разединение, да ли за съгласие или за повече разногласие! И туй неспрѣтно предположение са възбуди въ мене по слѣдствие на помѣненото, въ което са намѣрихъ Свищовъ да са дѣлятъ на махали и отъ това дѣленie да страдатъ общитѣ нѣмъ работи. А пакъ при равностъ състояние на работитъ пѣли на духовѣтъ могъ да кажѣ че черквата става причина да са усилятъ тѣзи тѣй да кажѣ зараза. И наистина при пѣтъ черкви, които пѣли въ Свищовъ и отъ които нѣкои стѣнѣ затворени, защо бѣше поне за сега въ туй критическо за Свищовскитъ училища врѣме и шестата, за която са съспалихъ толкози хиляди гроша, които, ако не бѣхъ похарчени можѣхъ да докарѣмъ най-малко 25 хиляди гроша приходъ?! Не е ли това съдѣствие отъ идента ли, отъ каприция а ли «да си имамъ и ний черква». Утрѣтка пѣкъ може да кажѣ «да си имамъ и ний главно училище», както на друга махала сѫ казвали и казватъ тона. Отъ познание въ дѣйствието на туй безразсѣдно желание сега за сега страда общия успехъ, страдатъ и горѣнитъ учители, като сѫ принудени да ходѣтъ на прѣданie отъ една край на града до друга на малкото главно и на женското главно училища. «Защо ни горѣла махала да е мѣжеско и женско главно училище и всичко? нека ако не и дѣтѣ поне едно училище да е въ пашата махала», рѣчено и пѣтпѣнено. И тѣй единъ учителъ като съвърши единъ урокъ у мажеско училище, трѣба да иде чакъ на другия край на града да съвърши и втория сѫ урокъ или и третия, а за другитъ да са враща пакъ на мажеско училище. Помислете си какъ стана това, особенно злино врѣме кога има камъ или вѣдѣла!

Въ направата на нови черкви (и то само въ смисълъ че сѫ издани като има други) между другитъ повреди за общественни напредѣтъ, азъ виждамъ юще една:

По другитъ мѣста училищата са поддържатъ исключительно почти отъ черквитъ, тука не е тѣй: понеже имѣтъ нови черкви и имѣ трѣбѣтъ пари за допирканieto имѣ, прихода отъ черквата са задържа пакъ за черквата. И тѣй до покарване на черкви може да са продължи и до единъ вѣкъ пакъ като е много дълго врѣме за отъ тамъ нататѣкъ ни дума не казувамъ. За сега само двѣ черкви сѫ задължени да даватъ по 3,000 словомъ три хиляди за училищата. И тѣ отиватъ за подпора на училищата, или пѣватѣтъ ги докопватъ и други. Съ една дума твърдъ нѣрѣдко частъ отъ тѣхъ са удостоява да посѣти училищната каса. Крайната махала е имала единъ приходъ отъ 5—6 хиляди гроша, когото са задължила да внася въ общата училищна каса, въ отъ за правнието на черквата не е внасяла този приходъ, защото трѣбѣлъ имѣ сега за черквата. Знайте юще, Господа, че въ Свищовъ има три

стѣта са разлѣгаше отъ нейнитъ пѣсни, които отъ друга страна падахъ като балсѣтъ на сърцето му.

Дойде зимата, време което по селата е нѣкакси време на прибранъ кѣшенъ животъ. Тогазъ ставатъ годѣжитѣ, мѣнитѣ и сватбитѣ. Чедѣлитъ на Петка и Станка бѣхъ първитъ за които са говорѣше вече изъ цѣло село че ще имѣтъ сватба. Годежа на Петка и Станка бѣше станѣлъ безъ шумъ.

Настанѣхъ колажитъ празници. Единъ неслѣдѣнъ божий денъ селската черковица благослови съединението на отколѣ сбранитъ сѣрдца на двамата млади.

Разбира са че сватбата станѣ съ всикий народѣтъ церемониалъ, който е спазѣтъ и до днесъ въ еленскитъ колиби. Казвамъ въ еленскитъ колиби защото, въ градеца Елена вече сватбитѣ ставатъ алафранка.

Петко и Станка бѣхъ весели и радостни. Тѣхнитъ родители, които драговолю пристапѣхъ на исканията на момѣта и на момата, бѣхъ засѣмѣли до ушнѣ прѣзъ сватбата и приемахъ съ всѣторгъ честитѣята на роднини и съседѣ.

женски дружества! И тона, по основанието сѣва махала на аксиомата сѫ изнѣ на каприцията сѫ: «и ний да си имамъ женско дружество». Дружеството отъ крайната махала са унищожилъ мислѣ, като сѫ даде испѣкѣ капиталъ за новата черква отъ тѣзи махала. Дружеството отъ горната махала, която е и сѣрѣдната, въздигна женско училище. То вѣдѣви близо до пѣдесе хиляди гроша за туй училище, което отъ вѣтрѣ е недоправено.

Ако тѣхнитъ посестрици, дружеството отъ крайната махала намѣсто да сѫ дава капиталъ за нова черква, която и безъ тѣхнитъ пари пакъ щѣше да сѫ въздигне, и дружеството отъ долната махала намѣсто да сѫ дава парѣтъ да ги ядатъ този онзи, имѣ прѣтецахъ съ помощта сѫ, което щѣше до сега да са съвърши училището, да служи и за начало на тѣзи махала и за главно на всикий градъ.

(слѣдуа).

Разградъ, 18 Ноемвр. 1874. — Нашиятъ градъ са бѣ обирѣлъ тѣ дни на сѣрдѣще отъ общѣ радостъ, станѣлъ бѣ приближило на истинскый ентузиѣзмъ. А и не можѣше да бѣде иначе, когато бѣхѣ четирѣ, тѣй изненадѣно, да имѣме между насъ сѫ тѣзи, които нѣе толкозъ обичѣме и почитаме, тѣзи, въ рѣцѣ на които е повѣрена честѣта ни, шастieto ни, тѣзи, най послѣ, което сѫ, тѣй да рѣкъ, главнитъ нерви на организма на духовни и гражданскый на животъ, който тѣ не са уморяватъ да волѣтъ въ областѣта на благополучieto и радостѣта. Тѣзи сѣхѣ за насъ гости бѣхъ: Негъ В. Прѣвѣсходителство Митрополита ни Г. Г. Григорий и Н. Прѣвѣсходителство Мехмедъ Асимъ паша — главниѣ ни управители. Тѣ ни посѣтихъ единъ слѣдъ другий. Произведената у насъ радостъ, отъ посѣщенieto на първиѣ, оше не бѣше угасѣла слѣдъ замѣнѣванетоъ му, дойде да са поднови отъ посѣщенieto на вторий. Жалното е, че голѣмитъ имѣ и важни дѣла, особенно на вторий, който тѣ чакатъ на съдѣлѣщата имѣ, дойдохъ да прѣкратѣтъ справедливѣтъ на тѣзи радостъ, като тѣ зѣхъ отъ помежу ни тѣй скоро, върпѣхъ жадностѣтъ ни да останѣтъ между насъ за повече врѣме. И двамата посрѣщѣхѣ и испроводени прилично, и както имѣ са стоп, показахъ бѣлѣзѣ на благодарностъ за почитѣлностѣтъ отъ странѣ на населението. И двамата напоени съ начала, черпѣни отъ источницѣта на положителниѣ духъ, истой на сной радѣ, оставѣхъ отпѣчѣтки на сикотѣ кадриности и достѣйности: вторий съ тѣхъ единъ, но пѣженъ характеръ, остави сикотѣ мадри съвѣтъ и наставления за мадро управление и за пѣлѣкъ свободѣ на общественното образование — центръ на грижитѣ и старания на Честното ни Ц. Правителство; първиѣ, съ рѣкѣтъ сѫ талантъ, приготви сикотѣ земѣ — прѣданието сѫ стадо — за произбѣние на посѣтанитъ отъ Него сѣмена на християнско благочестie. Тона сѫ вѣрѣни гаранции, че и единѣтъ и другитъ отъ тѣхъ съзнава височинѣтъ на постѣтъ сѫ, въ радостъ на населението, въ похвалѣ тѣхѣ, и въ честъ и славѣ на Честното ни Ц. Правителство и на Св. ни Екзархѣхъ.

Сандѣлъ на всѣчко тона, участникъ на общѣ тѣзи радостъ, и сѫ цѣлъ за да бѣ са обѣлка въ по пѣлѣкъ сѣйностъ и величie, азъ бѣрѣмъ да ѣмъ предамъ на почитѣмѣтъ публикѣ,

Ламби П. Ивановъ.

Любопитна Историйка.

Писатъ отъ Варна до Л. Хералдъ:

Вѣра са сѣди мюдринитъ отъ единъ градець. Този сѣлъ бѣше тѣрѣтъ любопитенъ, защото описѣа тѣзи мѣста, сѣрѣтъ тѣзи частъ отъ

Драгию, Петкова милѣ побратимъ и припѣлъ шѣтане и са намѣрѣване около младоженцитѣ. Той поглѣдѣше отъ време на време върху лицецо на Петка и са мѣчаше да прочете истинска ли е веселостѣта на негова приятѣлъ. Толкозъ Драгию бѣше недовѣрчивъ кѣмъ Петковата радостъ и веселостъ.

— Този мой побратимъ, казваше сѫ Петко, са промѣнилъ отъ шестъ седѣмъ мѣсеца на самъ. Види са причината на това негово промѣняване са е криело въ горѣщата му любовъ кѣмъ Станка. А азъ мислѣхъ че той е напуснѣлъ своитѣ записѣ. Динѣ жа е страхъ че подиръ това малко слабо разсѣнение ще стане пакъ облачно както и по напредъ.

Като рече това Драгию въздѣхѣхъ. Той изгледа своя побратимъ юще единъ пѣтъ.

А въ цѣло село са говорѣше разнообразно за тази сватба на единъ доволно заможенъ сикъ съ една май сиромашка мома.

— Петко не рачи да са сродни съ чорбаджийска чедѣлъ, казвахъ единъ.

— Той не може да земе никоя чор-

баджийска дѣщерѣ, защото не обича бащитѣ имѣ.

Поради сухото, гори и суровото. Ако Петко мрази чорбаджинѣтъ, защото са зомудѣли, то що му сѫ сторили добритѣ тѣхѣ дѣщери.

— Крушката не пада далечъ отъ крушата. Осѣвѣтъ това Петко сѫ знае работата. Той знае тѣрѣтъ добръ че да сѫ ожени за чорбаджийско момѣче, ще каже да сѫ завържи устата и рѣцѣтъ прѣтивъ насилствата...

— Казватѣ що щете, а той не стори добръ дѣто не рачи да земе хаджи Нейковата дѣщерѣ. Сега... душманитѣ му станѣхъ юще единъ повече, когато инѣтъ той щѣше да има една сила подпорка прѣтивъ тѣхъ...

— Петко е кадриенъ да са отерани на всикийтъ сѫ душмани, ви казвамъ азъ. Вий ще видите че тозъ момѣкъ ще подлѣе вода на всикий потѣсеници и пасицици...

Помнете ми думата, казваше единъ селенинъ, който познаваше младоженника отъ близо.

Юще много таквизъ приказки ставахъ за Петка и за неговото женѣе. Но той не знаеше нищо отъ всикийтона. (Слѣд.)

ПОЛИТИЧЕСКИ ПОВИНИ.

— 0 —

ФРАНЦА

Единъ отъ дописницѣта на «Ендепандансъ Белѣжъ» отправилъ до тоѣзи вѣстникъ единъ телеграмѣтъ, въ който казва че приятѣлитъ на Мак-Махона сѫ направилъ дѣлѣзни постѣпки при по първѣнитъ членове на дѣлѣнитъ центръ. Брюкселскитъ листъ прилагѣ: «Предсѣдатѣлъ на френската република ще почне да хесѣна по добръ за своето сѫ положение и за желаниѣта на населението. Но по настоящему, ний трѣба да са ограничимъ въ тона, дѣто да възложимъ фактѣтъ на едно свѣждане между Г. Казимира Перне и едно лице отъ окръжѣнитъ Марешала, свѣждане, което стѣнѣло въ навечерieto на ваканцитѣ за Коледа, въ едно отъ писалищата на Събраннето. и въ което авторѣтъ на предложенieto, което съединѣва листъ въ една обща свѣзка всикийтъ сѫ на оппозицията, щѣло да докара едно удовлетво-

